

Vevői felelősség

A tenyésztői felelősség mellett természetesen létezik vevői felelősség is.

A legalapvetőbb, hogy a kiskutyát a lehető legjobban próbálják meg felnevelni. Ebbe az etetésen kívül beletartozik az is, hogy ***a gazdi elegendő időt fordítson a kutya nevelésére is, a vele való játékra, esetleg képzésre, mivel mindez a kutya számára ugyanolyan alapvető szükséglet, mint az élelem!***

Felelősségteljes az a gazdi, aki figyelembe veszi a fajtára jellemző viselkedést, aszerint választ, majd biztosítja, hogy a kutyája annak megfelelő életet élhessen!

A vevői kereslet nagyban befolyásolja a tenyésztői kínálatot: amit a legtöbben keresnek, a tenyésztők azt próbálják megadni, vagyis a tenyésztő igyekszik megfelelni az elvárásoknak, illetve *jobb esetben* próbál olyan *igényeket ébreszteni*, melyre a vevő kereslettel reagál.

Az biztosan látszik, a szaporítás virágzásából, hogy igény van az olcsó kutyákra. Nagyon könnyen kiszámolható lenne azonban, hogy ha valaki csak fél évet várna a kölyök vásárlással, és a fél év alatt havonta félretenné egy kiskutya etetési és oltási költségeire fordítandó összeget, akkor már tudna jó helyről kiskutyát venni. A megvételtől számítva ugyanis már ugyanannyiba kerül a kölyök fölnevelése, akár törzskönyves, akár nem...

De elgondolkoznak-e azok az emberek, akik töredék áron jutnak így kiskutyához, hogy mit támogatnak így?

Egy rossz helyről vásárolt, „megmentett” kiskutya „ára” az, hogy a szaporító fölbuzdulva a könnyű pénzhez jutás lehetőségén, újra lehoz almot a szukája következő tüzelésekor...

Az olcsó kölyök „ára”, hogy vagy az anya kutya, vagy a kölyök (vagy egyik sem), nem kapnak megfelelő táplálékot, nincsenek parazita mentesítve, vagy védőoltással ellátva, illetve a kölyköket 6 hetesen már eladják, hogy ne kelljen tovább etetni... Ha megfelelően lennének tartva és gondozva, akkor az a pénz, amit egy kölyökért kérnek, épphogy az önköltséget fedezné.

Leggyakrabban az emberek arra hivatkoznak, hogy nekik nincs szükségük törzskönyvre, ezért vesznek áron alul kölyökkutyát. Egy törzskönyv ára azonban rendkívül elenyésző (kb. 6.000 Ft) a többi kiadáshoz képest! Ez a kutya „születési anyakönyvi kivonata”, enélkül senkinek nem lenne szabad kölyköt vásárolnia.

A törzskönyv nem egy darab papír! A törzskönyvezés által minden egy rendszerbe áll össze: minden követhetővé és ellenőrizhetővé válik. Megnevezetté válnak a szülők, a tenyésztő, így hamar kiderülhet, ha felelőtlenül és rendszeresen rossz minőségű kölyköket ad el, hisz a vevők előbb utóbb továbbadják információikat egymás közt. A szaporítók pont ezt akarják elkerülni.

Jelenleg nem fair a tenyésztők és a szaporítók között fennálló különbség: amíg a tenyésztők nyíltan vállalják a munkásságukat, addig a szaporítók „arc nélkül” tönkreteszik a fajta jóhírét és rongálják az állományt!

Arról nem beszélve, milyen gyakran hirdetik a „törzskönyves szülőktől származó” kölyköket – törzskönyv nélkül. Ebben az esetben ismét csak kihasználják a tenyésztők több éves munkáját, de nem ápolják azt tovább...

Gyakorlatilag minden tenyésztő „szaporít”, hisz a létrehozott almot növelik a kutyák számát. Mégis milyen óriási különbség van a TENYÉSZTÉS és a SZAPORÍTÁS között! Legfőképp a dolgok *miért-je és hogyan-ja* között!

A legvitatottabb helyzet, amikor szerető gazdik, „csak úgy”, különösebb elképzelés nélkül lehoznak 1-1 almot (vagy orvosi „javallatra”, hogy egyszer elljen a szuka), és törzskönyv nélkül, rendkívül alacsony áron eladják a kiskutyákat. Ezek a szülők talán még törzskönyvesek is, talán még egészségügyi szűréssel is rendelkeznek. A kölykök gyakran szépek is, egészségesek, jó képességűek is.

Ilyenkor elgondolkodtató, hogy vajon valóban jól járt-e a vevő, aki egyszer a kiskutya életében megspórolt egy kis pénzt azzal, hogy eltekintett a törzskönyvtől? Vagy inkább becsapta saját magát, mert sehol nem tud büszkén odaállni a kutyájával, mert törzskönyv nélkül nem nevezheti sem kiállításra, sem munkavizsgára, ha megkérdezik honnan van ez a kutya, csak körülményes válasz van rá – hisz nincs rendes neve sem a kutyusnak. Még azt sem lehet bizonyítani, hogy nem-e keverék kutyája van...

A törzskönyves kutyákról lehet információkat gyűjteni, melyek segítik egy fajta fejlődését: ha jó egy kutya (egészséges, jó képességű, jó típusú), rögtön megtudható melyik vérvonalakból származik – vagyis melyeket lehet preferálni, vagy fordítva, melyeket kell elkerülni.

Van egy csomó olyan dolog, ami örömet okoz: hogy a testvérek milyenek lettek, vagy a tenyésztő szakértelemmel segít és véleményt mond a növekedés során – ezektől mind megfosztják magukat az emberek, ha nem tenyésztőtől vesznek kutyát, hisz a nyomkövetés sem tud működni. A kölykök értéktelenül elkallódnak, sajnos mind gyakrabban menhelyre kerülnek...

Érdeemes lenne kiszámolni azt is, milyen értéke van a *tenyésztői támogatásnak*? A hozzáértő segítség, a tanácsadás, a milliányi apró cseprő kérdésre adott válasz vajon mennyit ér?

A szaporítóktól vett kiskutya tulajdonosok előbb utóbb megjelennek tenyésztőknél, és véleményt, segítséget kérnek kutyájukkal kapcsolatban. És bizony jellemzően nincsenek elzavarva...

Mert a tenyésztő szereti, és gondozza a fajtát, amíg a szaporító csak kihasználja....

Ha a vevők annyi szerepet felvállalnának, hogy egyszerűen nem hoznak el törzskönyv nélküli kölyköt, máris sokat tennének a fajta *közös felelősségvállalásában*.